

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyně JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobců: a) M. D.,
bytem v P. 5, X. 2177/17,
b) Mgr. I. P.,
bytem v P. 5, X 2177/17
c) Mgr. J. U., MBA,
bytem v P. 5, X. 2178/19,

proti
žalovanému: **Magistrátu hl. m. Prahy**
se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2/2,

za účasti osoby zúčastněné na řízení: **CC Real s. r. o., IČ 27088570,**
se sídlem v Praze 1, Revoluční 1963/6,
zastoupené Mgr. Michalem Bedrnou, advokátem
se sídlem v Praze 6, Eliášova 922/21,

o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, Odboru stavebního řádu,
ze dne 23. 10. 2019, č. j. MHMP 2188833/2019, sp. zn. S-MHMP 173813/2019/STR/So

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobci se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „žalovaný“), jímž zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 (dále též „stavební úřad“ či „správní orgán prvního stupně“), ze dne 17. 9. 2018, č. j. MC05/OSU/2394/2017/Krp/Sm.1742, kterým byla ve společném územním a stavebním řízení povolena realizace stavby „*Nástavba a stavební úpravy bytového domu č. p. X, novostavba garáže, k. ú. X, X 21*“.

Žalobní body

2. Žalobci v podané žalobě úvodem poukázali na to, že první a druhá žalobkyně jsou vlastníky pozemku a rodinného domu na něm parcelní číslo X v katastrálním území X a pozemku parc. č. X v k. ú. X, žalobce c) je vlastníkem pozemku a rodinného domu na něm parc. č. X v k. ú. X a pozemku parc. X v k. ú. X. Oba rodinné domy žalobců jsou přímo naproti (přes ulici) od umísťované stavby a nástavby, která se nachází níže ve svahu jižním směrem. Svojí aktivní legitimaci k podání žaloby žalobci opírají o nesouhlas s nepřiměřeným zvýšením domu X 1742/21 umísťovanou nástavbou, která dům zvýší o jedno podlaží, hřeben střechy se zvýší o dva a půl metru, což zásadně omezí výhled z rodinných domů žalobců do údolí Vltavy, který je jedním z hlavních půvabů obou domů. Omezení výhledů na údolí bude mít vliv nejen na pohodu bydlení žalobců, ale i na tržní cenu jejich nemovitostí. Plánovaná nástavba neodpovídá architektonickému rámu okolí, které je ochranným pásmem památkové rezervace, v posledních letech zde vznikla celá řada půdních vestaveb, všechny však dodržují původní výšku a tvar střechy. Navrhovaná fronta skleněných oken v délce deseti metrů neodpovídá architektuře v místě stavby a bude značným omezením soukromí pro obyvatele nástavby i pro žalobce, když si budou navzájem vidět do oken a do zahrad. Žalobci se rovněž obávají zhoršení dopravní situace v ulici Pod Závěrkou jak v průběhu výstavby, tak i používání nástavby. V průběhu výstavby bude velmi úzká, slepá ulice směřující do strmého kopce zatížena těžkou a objemnou staveništní dopravou, nebo zajištěno, že by doprava neohrozila stabilitu opěrné zdi a tím i celé ulice. S výstavbou v ulici z toho důvodu nesouhlasí řada obyvatel, o čemž svědčí i žalobci předkládaná petice. Při užívání nástavby bude provoz v ulici Pod Závěrkou ovlivnit vjezdem a výjezdem ze zakladače v těsné blízkosti schodů, které jsou hlavním pěším spojením lokality a připojením dvou pochozích lávek ústících o ulice v místech, kde není chodník.
3. V bodě 4 podané žaloby žalobci formulovali konkrétní žalobní body, z nichž shledávají žalobou napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí stavebního úřadu, tedy správního orgánu I. stupně, za nezákonná a věcně nesprávná. Žalobu žalobci podali, když namítli chybné rozhodnutí o odvolání některých odvolatelů, poukázali na to, že odvolání podali i profesor MUDr. Z. H., RNDr. B. P. a K. U. O odvolání těchto osob nebylo napadeným rozhodnutím rozhodnuto a tito odvolatelé nebyli informováni o vydání napadeného rozhodnutí.
4. Žalobci namítli neposouzení souladu prvostupňového řízení správními předpisy z pohledu ustanovení § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, když žalobci namítají, že v prvostupňovém řízení bylo předloženo několik

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

závazných stanovisek dotčených orgánů veřejné správy zcela bez odůvodnění a tedy v rozporu s požadavky § 149 odst. 2 správního řádu. Napadené rozhodnutí se namítanými nezákonnostmi prvostupňového rozhodnutí a správního řízení nezabývalo a je proto v rozporu s § 89 správního řádu.

5. Žalobci namítli, že napadené rozhodnutí nerozporuje okolnost, že v průběhu odvolacího řízení byly stavebníkem doplněny podklady pro vydání rozhodnutí, stavební úřad sice vyzval účastníky řízení, aby se k doplněným podkladům vyjádřili, ale už nepředložil doplněnou dokumentaci k vyjádřením dotčeným orgánům státní správy. Posouzení vlivů změny projektové dokumentaci na vydaná závazná stanoviska je podle názoru žalobců úkolem dotčených orgánů a úsudek po této věci si stavební úřad učinit nemůže.
6. Žalobci namítli chybějící přezkum závazných stanovisek dotčených orgánů veřejné správy, když ve svém odvolání namítali skutečnosti týkající se především v památkové ochrany, hluku z výstavby, provozu zakladače a klimatizací či bezpečnosti a plynulosti dopravy v průběhu výstavby i v době užívání stavby. Žalovaný v rozporu s ustanovením § 149 odst. 5 správního řádu nenechal žádné z těchto závazných stanovisek přezkoumat jím nadřízeným správním orgánem.
7. Žalobci namítli nedostatečné posouzení mechanické odolnosti a stability stavby, když z projektové dokumentace podle jejich názoru není zřejmé, jak bude zabezpečena stávající opěrná zeď na hranici pozemků č. X a X v k. ú. X, jak budou lávky umístěny, připojeny a ukotveny a zda svou konstrukcí nezatíží přilehlou komunikaci ulice Pod Závěrkou. Podle názoru žalobců pochozí lávky mohou ohrozit nejen stabilitu opěrné zdi a ulice Pod Závěrkou, ale i nemovitosti žalobců nacházející se přes ulici X a X. Doplnění souhrnné technické zprávy vylučuje vliv parkovacího zakladače na opěrnou zeď ulice Pod Závěrkou a vliv staveništní opravy na opěrnou zeď ulice Pod Závěrkou, je ve zmíněných částech velmi obecné a není podloženo žádnými měřeními či výpočty. Pouze konstatuje, že k žádnému poškození nedojde a toto konstatování je v přímém rozporu se zkušeností žalobců, kdy opěrná zeď byla dopravou při výstavbě poškozena již v minulosti.
8. Žalobci rovněž namítli nedostatky závazného stanoviska orgánu památkové péče. Původní závazné stanovisko se vyjadřovalo ke zcela jiné a mnohem nižší nástavbě, podle názoru žalobců není zřejmé, zda se Národní památkový ústav vůbec vyjadřoval k tak rozsáhlé výstavbě, jaká je ve stavebním záměru stavebníka. Podle názoru žalobců takto zásadní změna podmínek závazného stanoviska nemůže být opravena v režimu § 156 odst. 1 správního řádu, protože jednou z podmínek takového postupu je, že nebude způsobena újma některé z dotčených osob. U změny podmínek souhlasu spočívající v navýšení povolené nástavby je pak zcela zřejmé, že je jí způsobena újma sousedům v podobě větší ztráty výhledu, zastínění apod.
9. Žalobci namítli nesprávné posouzení vlivů staveništní dopravy i dopravy v průběhu užívání stavby, kdy napadené rozhodnutí ani závazná stanoviska vůbec neposuzují reálnou bezpečnost a plynulost dopravy Pod Závěrkou po dobu výstavby. Jedná o úzkou 6 metrovou ulici. Po straně ulice se podélně parkuje. Ulice je slepá a s prudkým stoupáním. Zároveň je jedinou obslužnou komunikací pro majitele nemovitostí v této ulici. Závazná stanoviska ani napadené rozhodnutí neřeší, zda je skutečně možný bezpečný pohyb chodců, osobních vozidel a těžké stavební techniky, když již v současné době je pro chodce velmi obtížné, pokud se na ulici vyhýbají dva osobní automobily a chodník není vyznačen v celé délce ulice.

10. Žalobci namítli rozpory v projektové dokumentaci týkající se označení jednotlivých pater zamýšlené stavby, když stávající bytový dům má z jižního pohledu z ulice Na Konvářce výškovou úroveň prvního podlaží v úrovni obou hlavních vstupů do objektu. Tyto vstupy jsou přístupné po venkovním schodišti z ulice Na Konvářce směrem nahoru. Posouzení počtu podlaží je při tom zásadní např. při posuzování možnosti umístit nástavbu do stabilizovaného území podle územního plánu či povinností vybudovat výtahy pro stavbu vyšší než 5 nadzemních podlaží podle České státní normy ČSN 734301. V technické dokumentaci ke stavbě zcela chybí zdůvodnění, proč nejsou spolu se stavbou zbudovány také výtahy.
11. Pokud jde o rozpory v projektové dokumentaci, žalobci namítli i rozpor ohledně oplocení, když v technické zprávě je spolu s upřesněním zodpovědného projektanta uvedeno, že původní oplocení bude uvedeno do původního stavu. Toto tvrzení je v rozporu s jiným tvrzením na jiném místě projektové dokumentace, které hovoří o osazení posuvné branky pro možnost vjezdu do zakladače pro čtyři motorová vozidla z ulice Pod Závěrkou. Nikde není uvedeno, jakým způsobem budou zřízeny a zabezpečeny vstupy ve stávajícím oplocení z ulice Pod Závěrkou na dvě pochozí lávky. Komunikace Pod Závěrkou není v místě připojení opatřena chodníkem a není proto zřejmé, jakým způsobem bude zajištěna bezpečnost příchodících osob. Projektová dokumentace je neúplná a vnitřně rozporná v otázce stavebních úprav oplocení.
12. Pokud jde o hluk v průběhu výstavby, protihluková opatření, o nichž hovoří rozhodnutí stavebního úřadu, nejsou závazně zakotveny v odůvodnění prvoinstančního ani žalobou napadeného rozhodnutí jako podmínky pro vedení stavby.
13. Žalobci rovněž namítli, že ve svém odvolání poukazovali na nesoulad mezi vydaným prvostupňovým rozhodnutím a stanoviskem Odboru územního rozvoje Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 5. 10. 2016, když napadené rozhodnutí zcela bagatelizuje rozpor předložené projektové dokumentace se skutečným stavem a nezabývá se podstatou námitky, že informace o připojení pozemních komunikací byly ve vyjádření odborů územního rozvoje uvedeny nesprávně.
14. Žalobci rovněž namítli, že správní orgán prvního stupně zcela neodůvodněně upustil od provedení ústního jednání podle § 94a odst. 2 stavebního zákona, a to poukazem na to, že dostatečně zná oblast katastrálního území Smíchova ze své rozhodovací činnosti a že žádost stavebníka poskytovala dostatečný podklad pro posouzení záměru. Podle názoru žalobců je ústní jednání spojené s místním šetřením vzhledem ke specifiku lokality velmi podstatné, žalovaný se touto odvolací námitkou upuštění od ústního jednání nezabýval vůbec.
15. V dalším žalobním bodě žalobci namítli, že stavební záměr nerespektuje stabilizované území podle platného územního plánu. Smyslem definice stabilizovaného území není a nemůže být zvýšení míry využití území, která je charakteristickým rysem pro přestavby, kde dochází ke změně urbanistické koncepce. Pokud obec považuje zvýšení míry využití konkrétního území za žádoucí, může takové rozhodnutí v územním plánu učinit právě tím, že území označí za plochu přestavby a vymezí pro ni míru využití vyšší, než je míra využití dosavadní. K tomu však v dané věci nedošlo, umísťovaná stavba nerespektuje koeficient zeleně obvyklý v dotčeném území, nerespektuje ani výšku, odstupové vzdálenosti ani velikost poměru podlažní plochy a zastavěnosti vzhledem k dotčenému pozemku. Navrhovaná stavba je rozsáhlejší, než je v dotčeném území obvyklé, a rozsáhlá stavební činnost nerespektuje stávající urbanistickou strukturu, záměr stávající

urbanistickou strukturu ani nedotváří ani nerehabilituje, ale naopak ji trvale poškozují. Podle žalobců je záměrem žadatele využívat pozemek tak, jak je jen možné, aby maximalizoval svůj zisk a nikoliv tak, jak je vhodné z pohledu urbanismu či architektury. Proto takový záměr, podle názoru žalobců, nelze do stabilizovaného území umístit v souladu s územním plánem.

16. Žalobci rovněž namítli, že zamýšlená stavba je v rozporu se zásadou pohody bydlení ve smyslu § 76 odst. 2 stavebního zákona a ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze k výkladu tohoto právního pojmu. Podle názoru žalobců dojde k narušení po odbydlení, protože nástavba způsobí, že zahrady žalobců na severní straně umísťované stavby budou jen několik metrů od oken nově vzniklých bytů, negativní vliv na pohodu bydlení sousedících obyvatel bude mít i samotná výstavba, během níž budou obyvatelé vystaveni hluku a zvýšenému i místnímu pozadí, které může za zhoršených rozptylových podmínek vést k riziku zvýšené respirační mocnosti u exponovaných obyvatel. Napadené rozhodnutí se nedostatečně vypořádává s námitkami ohledně pohody bydlení, tyto námitky bagatelizuje a nenaplnuje tak požadavek judikatury nezabývání se námitkami, i když stanoviska dotčených orgánů státní správy konstatovala dodržení předepsaných limitů zatížení.
17. Ze všech uvedených důvodů žalobci navrhli, aby Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy zrušil a zrušil též rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odboru stavebního.

Vyjádření žalovaného k žalobě

18. Žalovaný správní orgán ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.
19. K jednotlivým žalobním námitkám se žalovaný vyjádřil takto:
20. Pokud žalobci namítají, že prof. MUDr. Z. H., RNDr. B. P. a K. U. podali odvolání, o němž nebylo rozhodnuto, pak tato námitka je z hlediska žalobců zcela irelevantní, neboť se ani v nejmenším netýká případného zkrácení jejich práv. Tito účastníci nepodali samostatná odvolání, pouze se svými podpisy na doplnění odvolání stávajících žalobkyň a) a b) jejich odvolání připojili.
21. Pokud jde o námitku neposouzení stanovisek dotčených orgánů, žalovaný správní orgán má za to, že podmínky závazných stanovisek stavební úřad zpracoval do jednotlivých podmínek společného povolení podle § 149 odst. 1 správního řádu, a pokud žalobci uvádějí, že závazná stanoviska trpí vadami, má žalovaný za to, že o vady se nejedná, a proto nebylo třeba, aby žalovaný jednotlivé námitky žalobců řešil.
22. Pokud jde o námitku doplnění podkladů v odvolacím řízení, žalovaný vychází ze závěru, že dokumentace změněna nebyla, doplnění podkladů nemělo vliv na posouzení dotčených orgánů. Není třeba, aby upřesněné výkresy zkoumal stavební úřad, protože na nich nebyly žádné nové informace a stavební úřad podrobnější a čitelnější výkresy po nabytí právní moci rozhodnutí ověří společně s výkresy doloženými k žádosti.
23. Pokud jde o námitku chybějícího přezkumu závazných stanovisek, s tou žalovaný zásadně nesouhlasí, neboť z odvolání není zřejmé, že by žalobci nějakým způsobem napadli obsah

závazných stanovisek. Vyžadovali přezkum stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, Odboru územního rozvoje, nejednalo se však o závazné stanovisko, ale o vyjádření správního orgánu, Z tohoto důvodu byl příslušný orgán územního plánování požádán v rámci součinnosti o vyjádření kým vydanému dokumentu a opatřením ze dne 18. 6. 2019 byla platnost tohoto vyjádření potvrzena.

24. K námitce nedostatečného posouzení mechanické odolnosti a stability stavby žalovaný uvedl, že není zřejmé, co mají žalobci na mysli tvrzením, že ukotvení lávky má nějaké omezení. Žádné omezení konstrukce lávek nemá, bude provedena tak, jak je v dokumentaci popsána. Z jakého důvodu se žalobci domnívají, že dojde k ohrožení stability nemovitostí na adrese Pod Závěrkou 17 a Pod Závěrkou 19, není jasné, žalovaný ostatně žádné doplnění stavební dokumentace nepožadoval, vše učinil stavebník a projektant jako reakci na obsah podaných odvolání. Není ani zřejmé, jaké omezení ve věci parkovacího zakladače mají žalobci na mysli, projektová dokumentace byla upřesněna z toho důvodu, aby bylo patrné, že stavba, pokud bude provedena podle dokumentace, nezpůsobí narušení stávajících staveb a konstrukcí. Veškeré upřesňující podklady pak budou součástí stavebním úřadem ověřené dokumentace. Pokud je opěrná zeď správně udržována a pokud provoz na ulici Pod Závěrkou odpovídá charakteru místní komunikace třetí třídy, není důvodu se domnívat, že zeď bude poškozena, ať jsou zkušenosti žalobců jakékoliv.
25. Pokud jde o závazné stanovisko orgánu památkové péče, žalovaný uvedl, že pokud žalobci nesouhlasili se zněním závazného stanoviska, měli požádat o jeho přezkum. To však neučinili, a není důvodná ani jejich námitka, o kolik se zvedá hřeben centrálního rizalitu. Na výkrese AS07 je úroveň stávajícího hřebene předmětné části střechy vyznačena hodnotou 18,28 m, na výkrese AS19 je nová úroveň na kótě 20,23; čímž lze dojít k rozdílu v hodnotě 1,91 metru. Dotčený orgán ve svém stanovisku uvedl hodnotu 1950 mm, což odpovídá hodnotě 1,95 metru a hladina specifikovaná dotčeným orgánem tak byla dodržena.
26. K námitce nesprávného posouzení vlivu dopravy je třeba zdůraznit, že v dokumentaci ke stavebnímu povolení uvede projektant zásady organizace výstavby, ale samotnou organizaci výstavby navrhovat nemůže, neboť to je v kompetenci provádějícího subjektu. Stavební úřad pak není kompetentní k tomu, aby omezoval dopravu, pokud takové omezení nevyplývá ze závazného stanoviska dotčeného orgánu. Teprve prováděcí subjekt tak bude řešit návrhy dopravy a případných dopravních opatření při výstavbě v souladu s požadavky zákona o pozemních komunikacích s příslušným správním orgánem, kterým však není stavební úřad. Pokud žalobci namítají, že rozhodnutí se nezabývá posouzením doby nutné na nájezd automobilů ze zakladače, pak stavební zákona ani jiný právní předpis podobné posouzení stavebnímu úřadu neukládá.
27. K námitce rozporu v označení pater ve stavební dokumentaci žalovaný uvedl, že z dokumentace je dostatečně jasné, jaká stávající podlaží jsou zachována a jaká jsou nová. Výškové kóty jsou uvedeny na nákresech AS08 a AS20, teprve čtvrté nadzemní podlaží má po zamýšlené stavební úpravě výškovou kótu změněnou, první až třetí nadzemní podlaží zůstávají shodná. Proč není navržen výtah, to podle názoru stavebního úřadu není třeba zdůvodňovat, neboť podle § 28 prováděcí vyhlášky č. 268/2009 se u změn již dokončených staveb výtahy zřizovat či prodlužovat nemusí.

28. Pokud jde o námitku rozporu v dokumentaci ohledně oplocení, pak je podle názoru žalovaného zřejmé, že oplocení bude uvedeno do původního stavu tam, kde není měněno, což vyplývá z výkresové části dokumentace. Vstupy na lávky zabezpečeny nebudou, žádný předpis nevyžaduje, aby byly nijak zabezpečeny přístupy k domům. Pokud by dům navazoval na místo na lávku na přístupový chodník na terénu, také by nemusel být vstup na chodník zabezpečen. Lávky jsou opatřeny zábradlím o předpisové výšce.
29. K námitce, že protihluková opatření nejsou zakotvena v odůvodnění rozhodnutí, pak není zřejmé, co žalobci vlastně požadují. Hlukové limity jsou dány právními předpisy platnými pro každý subjekt, zhotovitel je bude muset dodržet, ať to stavební úřad uvede v odůvodnění či nikoliv. Není ani zřejmé, jaké konkrétní stavební mechanismy bude příslušný zhotovitel používat, jaké pracovní postupy zvolí ani to, co bude na stavbě fakticky probíhat mezi 9 a 16 hodinou. Hlukové limity jsou prostě závazně stanoveny v legislativě.
30. Pokud jde o námitky žalobců ve vztahu ke stanovisku Odboru územního rozvoje, pak nejde o závazné stanovisko, ale o vyjádření, přičemž v průběhu odvolacího řízení dotčený orgán platnost svého vyjádření potvrdil. Posouzení v souladu s územním plánem je v kompetenci stavebního úřadu, žádné podmínky vycházející z vyjádření Magistrátu hl. m. Prahy nebyl stavební úřad povinen do rozhodnutí zpracovat.
31. Pokud jde o námitku neodůvodněného upuštění od ústního jednání, pak žalovaný poukázal na to, že je nevýlučné kompetenci stavebního úřadu, jak vyhodnotí znalost poměrů v území a potřebnost místního šetření spojeného eventuálně s ústním jednáním. Pokud není zákonem tento postup obligatorně stanoven, pak ani nelze v této souvislosti namítat, že došlo k nesprávnému postupu.
32. K námitce, že stabilizované území podle územní plánovací dokumentace není záměrem respektováno, žalovaný poukázal na to, že k prokázání v souladu stavby s územní plánovací dokumentací projektant doložil podklad obsahující zákres do digitálního modelu včetně simulace pohledu z oken sousední nemovitosti, kterými doložil, že záměr stávající urbanistickou strukturu dotváří. Podmínky územního plánování pro převyšované stavby jsou splněny, záměr je v souladu, když ve stabilizovaném území nejsou stanoveny žádné koeficienty zeleně, hrubých podlažních ploch či zastavěnosti k pozemkům.
33. Pokud jde o pohodu bydlení, žalovaný poukázal na to, že dochází ke zvýšení stavby asi o 2 metry při vzájemné vzdálenosti budov necelých 20 metrů, což se při zohlednění zásad perspektivy nijak výrazně na omezení výhledu neprojeví. Pokud jde o nahlížení do zahrad a oken, záměr neobsahuje žádné terasy, kde by se obyvatelé mohli zdržovat a cíleně nahlížet k sousedům směrem do ulice Pod Závěrkou jsou navržena pouze okna, jejichž účelem je zajistit přívod světla do bytů. Ani z judikатурních rozhodnutí citovaných žalobci nevyplývá, že by standardní užívání oken bylo nahlížení k sousedům vedlo k narušování jejich soukromí. Provádění výstavby nepochybně dochází v území k určitým omezením, které však nemůže být důvodem k zamítnutí žádosti. Ani rušení např. odleskem světla není neobvyklým jevem, neboť každé sklo odráží světlo, pokud je určitým způsobem nasvíceno. Tyto okolnosti nemohou vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Osoba zúčastněná na řízení

34. Městský soud v Praze vyrozuměl podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), výzvou ze dne 3. 1. 2020, č. j. 11 A 194/2019-22, osoby, které mohou v řízení ve věcech správního soudnictví uplatňovat svá práva osoby zúčastněné na řízení ke sdělení, zda uplatňují toto právo. Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. jsou to osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí a osoby, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky správního řízení a výslovně oznámili, že budou v řízení práva osob zúčastněných uplatňovat.
35. Na uvedenou výzvu uplatnila právo osoby zúčastněné na řízení společnost CC Real s. r. o., která podala k předmětu sporu samostatné vyjádření. Další soudem oslovené osoby, které připadaly v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, na výzvu soudu právo osoby zúčastněné na řízení neuplatnily.
36. Z obsahu vyjádření osoby zúčastněné na řízení CC Real s. r. o. vyplývá, že na prvním místě je třeba zdůraznit, že žaloba nevychází pouze z těch námitek, které žalobci uplatňovali již v rámci stavebního řízení, když žaloba jde ve svém rozsahu podstatně dále, žalobci zjevně jdou za svým cílem se vši rozhodností, a proto osoba zúčastněná považuje za vhodné a účelné osvětlit soudu veškeré souvislosti předmětné stavby s jednáním žalobců.
37. Osoba zúčastněná na řízení jako stavebník má uzavřenou smlouvu o výstavbě s vlastníky jednotek v předmětném objektu číslo popisné 1742. Tito vlastníci své jednotky koupili od Lidového bytového družstva Praha 5, tehdy bez pozemku. Až do doby majetkového vypořádání vlastnických práv k pozemku nebyl dům prakticky vůbec udržován, což se podepsalo na jeho současném, poměrně neutěšeném stavu. Jedná se jak technický stav domu, tak i stav souvisejících zpevněných ploch a oplocení. Předmětem uzavřené smlouvy o výstavbě je nejen nástavba, která je předmětem sporu, ale i důkladná rekonstrukce veškerých společných částí domu včetně nové fasády, výměny oken a výměny rozvodů, nového oplocení a sadových úprav.
38. Osoba zúčastněná na řízení (jako stavebník) tedy podala žádost o společně stavební povolení v listopadu 2016. K zahájení řízení došlo v lednu 2018 a v květnu 2018 žalobci uplatnili své první námitek. Od počátku jejich námitek je zjevné, že jde o cílený a účelový postup, jak zabránit povolení předmětné stavby za každou cenu, tedy i bez relevantních důvodů. Většina námitek vždy směřovala na údajné vady dokumentace, které se však ani vzdáleně netýkaly práv žalobců, ale vztahovaly se k uživatelům domu, ve kterém má být nástavba realizována. Žalobci bydlí v domech, které jsou od předmětného domu vzdáleny zhruba dvacet metrů a jsou umístěny ve svahu vysoko nad předmětným domem č. p. X. Zjevným cílem žalobců bylo a je zabránit povolení nástavby jen z důvodu obavy, aby nástavbou nebyl ovlivněn stávající výhled a tím i cena jejich nemovitostí.
39. Stavebník se snažil s žalobci jednat osobně za účasti části vlastníků bytových jednotek v domě č. p. X, žalobcům řádně prezentoval veškerou vizualizaci stavby, dokumentující, že výhled z jejich domů na úrovni oken prvního nadzemního podlaží bude ovlivněn zcela nepatrně. Části těchto vizualizací jsou ostatně vloženy do vyjádření osoby zúčastněné a do soudního spisu. V rámci ústních jednání se žalobci stavebník přislíbil úpravu organizace výstavby tak, aby se s těžkou technikou nevjíždělo do ulice Pod Závěrkou, která je přístupovou komunikací pro domy žalobců. Tuto úpravu organizace

výstavby v tomto smyslu stavebník provedl bez ohledu na to, že se žalobci k žádné dohodě nedošlo.

40. Osoba zúčastněná na řízení považuje za neakceptovatelné, aby jako stavebník - a spolu s ním všichni vlastníci bytových jednotek v domě č. p. X - byli jakýmsi rukojmími úzkých osobních zájmů žalobců, kteří kvůli obavě omezení výhledu ze svého domu, které je naprosto nepatrné, snaží se jakýmkoli prostředky bránit předmětnému stavebnímu záměru rekonstrukce a podstatnému zlepšení životních podmínek vlastníků jednotek v domě č. p. X. Takový úzký osobní zájem žalobců by neměl být postaven nad zájem vlastníků domu č. p. X zlepšit své životní podmínky. Žalobci svým postupem pouze zatěžují příslušné stavební úřady a soudy, z jejich námitek jasně vyplývá, že než o tento úzký osobní zájem, o nic jiném jim vlastně nejde. Žádné další námítky a žalobní důvody, které se přímo nedotýkají výhledů a případně provozu v ulici Pod Závěrkou, nevybočují z toho, že jsou pouze formální a účelové.
41. Na stranách 2 až 7 svého vyjádření se osoba zúčastněná podrobně zabývala jednotlivými námitkami žalobců, na stranách 8 až 13 předložila vizualizaci předmětné stavby pohledů z oken nemovitostí žalobců, začlenění navrhované změny stavby pohledově od severovýchodu, jihovýchodu a jihozápadu, přičemž v závěru svého vyjádření osoba zúčastněná navrhl, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

Průběh řízení před správními orgány

42. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné okolnosti:
43. V listopadu 2016 požádala osoba zúčastněná, společnost CC Real s. r. o. o společné územní a stavební povolení ke stavbě „*Nástavba a stavební úpravy bytového domu č. p. X, novostavba garáže, k. ú. X, X 21*“ na adrese v X 5, X, X 21/1742.
44. V lednu 2018 Úřad městské části Praha 5, Odbor stavebního úřadu (dále jen stavební úřad) oznámil účastníkům řízení a dotčeným orgánům státní správy zahájení správního řízení, vyzval účastníky řízení k uplatnění vyjádření, stanovisek a návrhů. V květnu 2018 pak oznámili své námítky k zamýšlenému stavebnímu záměru žalobci.
45. Stavební úřad vydal dne 17. 9. 2018 rozhodnutí podle § 94a odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „stavební zákon“) tímto rozhodnutím umístil a povolil provedení uvedené stavby.
46. Proti uvedenému rozhodnutí podali žalobci dne 25. 10. 2018 včasné odvolání, které je v podstatných rysech shodné s argumentací žalobců, uplatněnou v podané žalobě.
47. Stavební úřad podle § 86 odst. 2 správního řádu zaslal stejnopis podaného odvolání všem účastníkům řízení, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzval je, aby se k němu vyjádřili.
48. Podáním ze dne 3. 1. 2019 se k podanému odvolání vyjádřil stavebník a navrhl, aby odvolání bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno, stavební úřad poté předložil věc odvolacímu správnímu orgánu, neboť sám neshledal podmínky pro zrušení nebo změnu rozhodnutí podle § 87 správního řádu.
49. V průběhu řízení došlo s účinností od 1. 1. 2018 k novelizaci stavebního zákona. Podle čl. II odst. 10 zákona č. 225/2017 Sb., jímž se mění stavební zákon a další právní předpisy, platí, že správní řízení, která nebyla pravomocně ukončena přede dnem nabytí účinnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

tohoto zákona, dokončí stavební úřad podle dosavadních právních předpisů. Z toho vyplývá, že i odvolací řízení v nyní posuzované věci bylo třeba dokončit podle právní úpravy ve znění stavebního zákona účinného do 31. 12. 2017.

50. O podaném odvolání rozhodl žalovaný správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání, které podali Mgr. J. U., MBA, paní M. D. a Mgr. I. P., se zamítají a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, Odboru stavebního úřadu, ze dne 17. 9. 2018 se potvrzuje.
51. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že odvolací správní orgán posoudil předmět stavebního záměru z hlediska změny právní úpravy, k níž došlo v době od zahájení řízení. Kromě již výše citované novelizace stavebního zákona zákonem č. 225/2017 Sb. se jedná i o nařízení hl. m. Prahy č. 10/2016 Sbírky předpisů hl. m. Prahy, které nabylo účinnosti dnem 1. 8. 2016, a kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hl. m. Praze („vyhláška OTPP“). Dále bylo třeba přihlídnout k tomu, že dne 6. 9. 2018 vydalo Zastupitelstvo hl. m. Prahy usnesením č. 39/85 změnu Z-2832/00 vydanou jako Opatření obecné povahy č. 55/2018, týkající změny a úplného znění územního plánu pro hl. m. Prahu, toto nařízení nemá přechodné ustanovení a s účinností od 12. 10. 2018 je tedy při posuzování souladu návrhu s územním plánováním třeba postupovat podle změny Z-2832/00.
52. Žalovaný odvolací správní orgán dospěl k závěru, že předmětem záměru je změna stavby – nástavba a stavební úpravy domu X č. p. X, dále stavba garáží a zakladačů pro stání pro automobily včetně příslušné technické infrastruktury, oplocení, úprav terénů a staveb zařízení staveniště, kterými je oplocení a skladovací plochy. Stavba je umístěna ve výrazně svažitém terénu směrem k jihu od ulice Pod Závěrkou k ulici Na Konvářce. V rozsahu celého půdorysu stávajícího domu je navržena nástavba podlaží dalšího se třemi novými mezonetovými byty, nová stavba garáže je samostatná stavba zapuštěná do svahu a navazující na řadové garáže na sousedním pozemku při ulici Na Konvářce. Zakladač pro parkování (výrobek plnící funkci stavby) je umístěn samostatně na hranici pozemku při ulici Pod Závěrkou. Nástavba budovy je zastřešena částečně šikmou střechou s vikýři, většina severní části má střechu rovnou. Výška jižní stěny po římsu je zhruba patnáct metrů od terénu, severní stěna má výšku atiky patnáct metrů od terénu, dům je napojen na stávající dopravní infrastrukturu dvěma novými lávkami pro pěší do ulice Pod Závěrkou a novým vjezdem z ulic Na Konvářce a Pod Závěrkou. Přípojky technické infrastruktury jsou stávající, dešťové vody jsou likvidovány na pozemku záměru retencí s odvodem do kanalizace, od garáže pak vsakem. Pokud jde o nástavbu, stávající dřevěné stropy budovy budou zesíleny, nové svislé i vodorovné nosné konstrukce jsou navrženy železobetonové, obvodový plášť je porobetonový se zateplením polystyrénem, krov je dřevěný a krytina tašková. Základové konstrukce zakladače a garáže jsou popsány jako betonové, zdivo garáže je z betonových tvárnic, strop betonový montovaný bez uvedení krytiny. Přístupové lávky jsou ocelové.
53. Na stranách 4 až 6 žalobou napadeného rozhodnutí jsou shrnuty námitky odvolatelem Mgr. J. U., na stranách 6 až 13 jsou shrnuty odvolací námitky společného odvolání M. D. a Mgr. I. P., ve znění jejich pozdějších doplnění. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je koncipováno tak, že odvolací správní orgán vždy k jednotlivě uvedené stručně vymezené odvolací námitce uvedl své vypořádání, v závěru napadeného rozhodnutí je pak uveden závěr, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo shledáno v rozporu s právními předpisy. Žalovaný odvolací správní orgán dospěl k závěru, že správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

prvého stupně pro oba výroky (územní rozhodnutí a stavební povolení) stanovil závazné podmínky, výroky rozhodnutí byly zcela přesvědčivě odůvodněny stejně jako vypořádání ve společném řízení uplatněných námitek. Stavební úřad ve svém odůvodnění rovněž uvedl vymezení okruhů účastníků územního řízení a stavebního řízení a přezkoumatelným způsobem posoudil záměr s veřejným zájmem a s obecnými technickými požadavky na výstavbu. Dále se zabýval souladem projektové dokumentace pro stavební povolení s tzv. bezbariérovou Vyhláškou č. 398/2009 Sb. a dostatečně ověřil, že návrh je v souladu s požadavky zvláštních předpisů, podle nichž se posuzují záměr dotčené orgány, které se v dané věci vyjádřily k záměru kladně. Z těchto všech důvodů žalovaný odvolací orgán dospěl k závěru, že žádná z uplatněných jednotlivých odvolacích námitek nebyla důvodem pro zrušení či změnu rozhodnutí stavebního úřadu.

Řízení před soudem

54. Žalobci předložili k podané žalobě jako přílohy kromě svých podaných odvolání, vyrozumění o obsahu odvolání také listinu, nazvanou v textu žaloby jako petice, opatřenou pod textem „Připojuji se k odvolání z 28. října 2018 ve věci nástavby domu X“ a opatřené podpisy 25 osob odlišných od 3 žalobců. Dále žalobci předložili podpisové archy obsahující text „Připojuji se k odvolání z 28. 10. 2018 ve věci nástavby domu X“ a písemnost ze dne 21. ledna 2019, která byla doručena Úřadu městské části Praha 5 dne 22. 1. 2019, v nichž všichni 3 žalobci vznášejí námitky proti vydanému rozhodnutí stavebního úřadu, žádají o provedení šetření na místě a uvedená listina je kromě tří lubrikovaných žalobců podepsána dále i B. P., PhDr. K. U., Ph.D. a prof. MUDr. Z. H., Dr. SC. Žalobci pak svojí věcnou aktivní legitimaci k podané žalobě předložili výpisy z evidence parcel katastru nemovitostí ohledně umístění a charakteru jimi vlastněných nemovitostí.
55. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska uplatněných žalobních bodů, jak byli žalobci vyjádřeny v podané žalobě. Při přezkoumání a rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobci ani žalovaný správní orgán na výzvu soudu nepožádali o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Městský soud v Praze proto posupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Včasnost žaloby

56. Ze spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo žalobcům doručeno 1. 11. 2019, přičemž žaloba byla u Městského soudu v Praze osobně podána dne 23. 12. 2019. Podle § 72 s. ř. s. je lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dva měsíce od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Žaloba byla tedy podána včas a k tomu oprávněnými osobami.

Žalobní bod č. 1 – chybějící rozhodnutí o odvolání některých odvolatelů

57. Žalobci poukazují na to, že rozhodnutí rozhodovalo pouze o jejich odvolání, přičemž správní orgán měl rozhodnout i odvolání prof. MUDr. Z. H., DrSc., RNDr. B. P., CSc., a K. U. Vzhledem k tomu, že se dle žalobců jednalo o účastníky řízení, měla být zároveň jejich jména a příjmení uvedena v rozhodnutí podle § 69 odst. 2 správního řádu ve znění do

31. 1. 2020 („V písemném vyhotovení rozhodnutí se uvedou jména a příjmení všech účastníků“).

58. Ze správního spisu vyplývá, že výše uvedené osoby podepsaly „přípis“ (v textu žaloby nazvaný jako „petice“), který byl přiložen k odvolání žalobců s textem „Připojuji se k odvolání z 28. října 2018 ve věci *nástavby domu X*“. Tento „přípis“ podepsalo celkem 25 osob, mj. i výše uvedené osoby.
59. Žalobní námitka není důvodná. Podle § 82 správního řádu musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a „*musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.*“ Obecné náležitosti podání jsou vymezeny v již zmíněném § 37 odst. 2 správního řádu. Mj. musí fyzická osoba uvést v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu. Lze přisvědčit žalovanému, že uvedené osoby nepodaly samostatná odvolání, pouze se k odvolání „připojily“ (společně s osobami, kterým nesvědčilo postavení účastníků řízení a tudíž ani nemohly ve věci podat odvolání). Ze spisu vyplývá, že zmíněné osoby na výzvu orgánu prvního stupně doplnily nutné údaje pro to, aby jejich přípis mohl být považován za odvolání (konkrétně datum narození). Ze spisu také vyplývá, že v „Předkladu odvolání“ žalovanému správnímu orgánu uvádí správní orgán prvního stupně, že odvolání prof. MUDr. Z. H., DrSc., RNDr. B. P. CSc. a K. U. považuje za přípustná a včasná.
60. Městský soud v Praze je stejného názoru. Tyto osoby sice neuvedly žádné nové námitky (pouze se k odvolání „připojily“), avšak na výzvu správního orgánu doplnily požadovaný údaj, aby jejich „přípis“ obsahoval údaje požadované v § 37 odst. 2 správního řádu a mohl být považován za odvolání. Žalovaný správní orgán tedy měl těmto osobám rozhodnutí o odvolání v souladu s § 72 odst. 1 správního řádu doručit a uvést jejich jména a příjmení v rozhodnutí v souladu s § 69 odst. 2 správního řádu, ve znění do 31. 1. 2020.
61. Pokud jde o neuvedení jmen a příjmení výše uvedených osob na rozhodnutí o odvolání, je tomuto soudu zřejmé, že se jedná o drobnou procesní vadu. Správní soudy ale nejsou oprávněny rušit rozhodnutí správních orgánů pouze z důvodu drobných procesních pochybení. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6A 12/2001 – 51, dostupný stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz) zruší soud rozhodnutí správního orgánu pouze, pokud jde o tzv. vady podstatné. Cílem je zabránit přílišnému formalismu při hodnocení vad řízení. Soud je toho názoru, že v posuzovaném případě (neuvedení jména a příjmení všech účastníků na rozhodnutí) se jednalo o drobnou procesní vadu a zrušení takového rozhodnutí pouze pro tento nedostatek by se rovnalo přílišnému formalismu při hodnocení vad řízení. K tomuto závěru vedl soud i skutečnost, že prof. MUDr. Z. H., DrSc., RNDr. B. P. CSc. a K. U. v připojení se k odvolání žádné nové námitky neuvedly. Jejich námitky tak byly fakticky vypořádány správním orgánem, byť jejich jména a příjmení nebyla uvedena v rozhodnutí.
62. I v případě nedoručení rozhodnutí o odvolání se však jedná o nedůvodnou námitku. Nedoručení rozhodnutí o odvolání výše uvedeným osobám totiž nijak nezasáhlo do práv žalobců, kterým rozhodnutí o odvolání bylo řádně doručeno a jejichž námitkami se správní orgány v rozhodnutí zabývaly. Pokud nebylo rozhodnutí o odvolání doručeno těmto osobám a tyto to vnímají jako porušení svých procesních práv, je jen na nich, aby se případně obrátily na soud. Díkce ustanovení § 65 odstavec 1 s. ř. s. jednoznačně vyžaduje

pro žalobní legitimaci dotčení na „svých“, rozuměj „svých vlastních“ právech a nikoli právech osob od žalobců odlišných. Pokud by prof. MUDr. Z. H., DrSc., RNDr. B. P. CSc. a K. U. měli za to, že jejich práva byla ve správním řízení dotčena, bylo na nich, aby je za splnění všech zákonem stanovených podmínek u soudu uplatnili. Žalobci v této věci však uvedenými okolnostmi ve svých právech dotčení být nemohli.

Žalobní bod č. 2 – neposouzení souladu prvostupňového řízení s předpisy

63. Žalobci namítají, že žalovaný nepřezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy podle § 89 odst. 2 správního řádu. Za prvé tvrdí, že tři závazná stanoviska (konkrétně závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy ze dne 21. 10. 2016, závazné stanovisko Policie ČR ze dne 24. 11. 2016 a sdělení MHMP, Odboru památkové péče ze dne 22. 11. 2016) nebyla vůbec odůvodněna, což je v rozporu s § 149 odst. 2 správního řádu.
64. Podle názoru městského soudu není tato žalobní námitka důvodná. Žalobci mají pravdu, že judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 9As 21/2009 - 150) dovodila, že při vydávání závazného stanoviska, jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je třeba přiměřeně použít ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a § 68 správního řádu). Podle § 68 odst. 4 ale není odůvodnění rozhodnutí třeba, jestliže správní orgán prvního stupně účastníkům v plném rozsahu vyhoví. V případě závazných stanovisek HZS hl. m. Prahy a MHMP, Odboru památkové péče, jsou v souhlasných stanoviscích navíc odůvodnění obsažena, byť pouze stručného rázu. Podle názoru soudu jsou takto stručná odůvodnění v případě vydávání souhlasných stanovisek v dané věci postačující. V případě závazného stanoviska Policie ČR daný subjekt rovnou uvádí standardní podmínky (vyplývající z právních předpisů), za kterých souhlasí s připojením na komunikaci, což soud považuje za dostatečné. Vzhledem k ustanovení § 68 odst. 4 správního řádu má soud za to, že komplexní odůvodnění nebylo třeba (byla vydávána souhlasná závazná stanoviska). K tomuto závěru došel soud i proto, že se v posuzovaném případě nejedná o technicky složitou stavbu, která by se do území umísťovala poprvé, nebo by měla mít významnější vliv na životní prostředí. V posuzovaném případě se jedná o „pouhou“ nástavbu respektive rekonstrukci stávající stavby.
65. Žalobci dále namítají, že v prvostupňovém řízení bylo vydáno závazné stanovisko (opravné usnesení MHMP, odboru památkové péče, ze dne 11. 6. 2018), které umožňuje zvýšit nástavbu, a v rozporu se skutečností tvrdí, že tím nemůže dojít k zásahu do práv třetích osob. Žalobní námitka není důvodná. Ze spisu vyplývá, že dne 22. 11. 2016 vydal MHMP, Odbor památkové péče, závazné stanovisko č. j. S-MHMP 1535476/2016. Dne 11. 6. 2018 vydal tentýž správní orgán opravné usnesení podle § 156 odst. 1 správního řádu, kterým toto usnesení opravil. Původně daná část zněla: „*půdní vestavba tří bytů v úrovni 5. NP a 6. NP osvětlená vikýři, se zvýšením hřebene střechy centrálního rizalitu o 1830 mm a zvýšením hlavního hřebene střechy o 2480 mm*“. Po opravě usnesení znělo: „*půdní vestavba tří bytů v úrovni 5. NP a 6. NP osvětlená vikýři, se zvýšením hřebene střechy centrálního rizalitu o 1950 mm a zvýšením hlavního hřebene střechy o 2480 mm*“. Podle odůvodnění bylo usnesení opraveno pro zřejmou nesprávnost, která vznikla chybným výpočtem (rozdílem mezi úrovní stávajícího hřebene střechy centrálního rizalitu a navrženou úrovní hřebene střechy). Ustanovení § 156 odst. 1 zní: „*Jestliže vypořádání, osvědčení nebo sdělení správního orgánu trpí vadami, které lze opravit, aniž tím bude způsobena újma některé z dotčených osob, správní orgán je opraví usnesením, které se pouze poznamená do spisu*.“ Uvedené ustanovení se

vztahuje k opravitelným vadám, které svou intenzitou nedosahují nezákonnosti (v takovém případě by se musel uplatnit odstavec druhý). Podle komentářové literatury se v případě újmy některé z dotčených osob jedná např. o zásah do její dobré víry (viz též Jemelka, Luboš; Pondělníčková, Klára a Bohadlo, David: *Správní řád. Komentář k § 156*. Nakladatelství C. H. Beck. ISBN 9778-80-7400-751-4). Dle názoru soudu se v daném případě jednalo o zřejmou početní chybu, kterou bylo možné opravit opravným usnesením. Opravným usnesením totiž došlo k možnosti zvýšení střechy centrálního rizalitu pouze zanedbatelně, konkrétně o 120 milimetrů, tj. o dvanáct centimetrů. Zvýšení střechy centrálního rizalitu o dvanáct centimetrů nepokládá soud za natolik zásadní, aby to znemožňovalo správnímu orgánu využít institutu opravného usnesení. Jinak řečeno, soud nemá za to, že by zvýšení o dvanáct centimetrů způsobovalo v porovnání s celkovým zvýšením střech (cca o dva metry) žalobcům újmu.

66. Žalobci dále tvrdí, že v prvostupňovém řízení bylo vydáno závazné stanovisko Městské části Praha 5, odboru dopravy, ze dne 12. 10. 2016, které vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu, když uvádí, že dopravní napojení bude řešeno chodníkovým přejezdem. Žalobci přitom tvrdí, že v místě napojení v dané ulici žádný chodník není. Ani tato žalobní námitka není důvodná. Žalobci nepředložili soudu žádný důkaz, kterým by doložily neexistenci chodníku (např. fotografii celé ulice). Z projektové dokumentace naopak vyplývá, že v dané lokalitě chodník je. Zároveň ale soud musí poukázat na to, že i kdyby v ulici opravdu chodník nebyl (osoba zúčastněná na řízení přitom tvrdí, že v ulici chodník je, ale jde o chodník velmi úzký), nemohla by mít taková drobná vada vliv na rozhodnutí soudu. Jak již bylo zmíněno v bodě 61 tohoto rozsudku, správní soud může zrušit rozhodnutí správního orgánu pouze tehdy, pokud byly ve správním řízení na základě, kterého bylo rozhodnutí vydáno podstatné vady, popřípadě by bylo napadené rozhodnutí nezákonné (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). I v případě, že by závazné stanovisko Městské části Prahy 5, odboru dopravy, ze dne 12. 10. 2016, opravdu v rozporu se skutkovým stavem počítalo v ulici s chodníkem, nejednalo by se podle názoru soudu o natolik podstatnou vadu, která by zakládala nezákonnost celého rozhodnutí.
67. Žalobci dále namítají, že studie zastínění vychází z nesprávných prováděcích předpisů. Tato žalobní námitka rovněž není důvodná. Ve vyhlášce č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, je v ustanovení § 25 odst. 1 uvedeno, že „*vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky (...) na denní osvětlení a oslunění (...)*“, přičemž konkrétní požadavky ale už ve vyhlášce uvedeny nejsou. Jednou z možností, jak může stavebník postupovat, je postupovat podle českých technických norem, které jsou sice právně nezávazné, ale ve stavebnictví jsou obecně brány za relevantní standardy. Citovaná studie byla vytvářena podle nařízení č. 10/2016 Sb., kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy), a podle českých technických norem (ČSN 73 4301 a ČSN 73 0580-1). Studie došla k závěru, že „*oslunění obytné místnosti kritického bytu není rekonstruovaným domem v navrhovaném stavu ovlivněno a doba oslunění naplňuje požadavky Nařízení 10/2016 Sb. a ČSN 734301*“. Žalobci proti tomuto závěru nepředložili žádné vlastní odborné posouzení ani jiný relevantní důkaz, soud je proto toho názoru, že pokud studie měla za svůj standard právě české technické normy, není tato okolnost v rozporu s vyhláškou č. 501/2006 Sb. a neosvědčuje ani neprokazuje tvrzení žalobců, že studie zastínění založená ve spise vychází z nesprávných prováděcích předpisů.

68. Dále žalobci namítají, že závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních agend ze dne 30. 9. 2016 (č. j. MHMP 1993095/2016), je souhlasné za podmínky, kterou projektová dokumentace neobsahuje. Po prostudování spisu došel soud k závěru, že podmínky tohoto závazného stanoviska jsou uvedeny v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v bodě 14 b) stavebního povolení (výrok II). Konkrétně jsou zde uvedeny tyto podmínky: *„Při provádění stavby bude zachován přístup k přilehlým objektům. Při provádění stavby nebude omezen vjezd pohotovostním vozidlům a vozidlům svozu dopravního odpadu. Při provádění stavby budou minimalizovány zábory komunikací pro účely stavby, bude umožněn přístup k ovládacím armaturám inženýrských sítí, budou vozovky a chodníky přiléhající ke stavbě udržovány v čistotě.“*
69. Žalobci také tvrdí, že projektová dokumentace neobsahuje návrh dopravního opatření po dobu výstavby, což je v rozporu se závazným stanoviskem Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních agend ze dne 30. 9. 2016. Pro prostudování spisu došel soud k závěru, že projektová dokumentace obsahuje údaje o dopravně inženýrských opatřeních (která nejsou vzhledem k rozsahu stavby třeba, jak je uvedeno v bodu B. 8 l)) a maximální záborech (bod B. 8. f): *„V souvislosti s předmětnou výstavbou dojde k dočasnému záboru v ulici Na Kovářce, na které bude umístěn stavební kontejner. Zajištění záboru bude provedeno realizační (stavební) firmou před realizací.“* Tyto údaje jsou uvedeny v *Souhrnné technické zprávě*, která je nedílnou součástí projektové dokumentace. Námitky proto soud hodnotí jako nedůvodné.

Žalobní bod č. 3 – doplnění podkladů v odvolacím řízení

70. Žalobci namítají, že v průběhu odvolacího řízení bylo do spisu doplněno několik dokumentů (konkrétně *Upřesnění projektové dokumentace o vyhodnocení urbanistického řešení podle hledisek souladu s ÚPn HMP ve znění opatření obecné povahy č. 55 z r. 2018 – Změna 2832/00 a Upřesnění projektové dokumentace část Statika*) a tvrdí, že správní orgán pochybil, když tyto dokumenty nepředložil znovu k posouzení dotčeným orgánům státní správy.
71. Žalobní námitka není důvodná. Ze spisu vyplývá, že výše uvedené dokumenty byly opravdu pouze „upřesňujícími“. Těmito dvěma dokumenty totiž reagoval žadatel (zde osoba zúčastněná na řízení) právě na námitky žalobců, které uplatnili v odvolacím řízení před žalovaným správním orgánem. Po prostudování příslušných dokumentů a jejich porovnáním s „původními“ dokumenty došel soud k názoru, že se nejednalo o žádné nové informace a uvedenými dokumenty došlo pouze k zpřesnění informací, které již byly v projektové dokumentaci (např. podrobnějšími výkresy) obsaženy.

Žalobní bod č. 4 – chybějící přezkum závazných stanovisek

72. Žalobci tvrdí, že se ve svém odvolání vymezovali mj. i vůči obsahu závazných stanovisek, avšak odvolací správní orgán v rozporu s ustanovením § 149 odst. 5 správního řádu nenechal žádné z těchto závazných stanovisek přezkoumat nadřízeným správním orgánem.
73. K tomu soud uvádí, že námitka není důvodná. Z odvolání proti rozhodnutí žalobců nevyplývá, že by některá námitka žalobců směřovala bezprostředně proti obsahu konkrétního závazného stanoviska. Ze spisu pouze vyplývá, že v odvolání se žalobci vymezovali k vyjádření Odboru územního rozvoje MHMP ze dne 5. 10. 2016, vydaného pod označením MHMP 1741042/02016. V tomto dokumentu bylo mj. uvedeno, že je předložený záměr *„v souladu s funkčním využitím platného územního plánu“*, a že *„v tomto*

území nemá územní plán stanoveny žádné podrobnější regulativy a posouzení záměru je v kompetenci stavebního úřadu.“ Tento dokument však není závazným stanoviskem (jde o „vyjádření správního orgánu“ podle části čtvrté správního řádu) a lze tedy přisvědčit žalovanému, že nebyl povinen postupovat podle § 149 odst. 5 správního řádu a vyžádat si potvrzení či změnu závazného stanoviska od nadřízeného správního orgánu.

Žalobní bod č. 5 – nedostatečné posouzení mechanické odolnosti a stability stavby

74. Žalobci namítají, že žalovaný nedostatečně posoudil mechanickou odolnost a stabilitu stavby, zejména co se týče stability opěrné zdi.
75. Je třeba připomenout, že stabilita a mechanická odolnost stavby jsou řešeny v projektové dokumentaci. Co se týče konstrukce lávek, byla jejich konstrukce upřesněna upřesňujícími dokumenty během odvolacího řízení (viz body č. 70 a 71 tohoto rozsudku), přičemž ze spisu dále vyplývá, že projektant zvolil tzv. kluzné uložení, aby nedošlo k narušení opěrné zdi. Konkrétně je v dokumentaci pro stavební řízení v části Statika, kterou zpracoval Ing. Jiří Volek, autorizovaný inženýr pro statiku a dynamiku staveb, uvedeno: *„Hlavními nosníky lávek budou mít na domu uložení pevné a na stávající opěrné stěně kluzné. Toto uspořádání podpěr zajistí, že opěrná stěna bude přitížena převážně svislými silami. Vodorovné přitížení bude pouze vlivem třecích sil v kluzném uložení. Odolnost a stabilita stávající opěrné zdi nebude realizací pochozí lávky negativně ovlivněna ani ohrožena.*“ Stejně tak je v tomtéž dokumentu řešena statika opěrné zdi ve spojení s konstrukcí parkovacího zakladače. V dokumentaci je na str. 7 uvedeno, že *„(...) Toto opatření zajistí, že opěrná zeď bude mít částečně obnaženou patu vždy pouze na malém úseku a po krátkou dobu. (...) Mezera mezi opěrnou stěnou a konstrukcí zakladače je zakryta přejezdným roštem. Rošt bude na stávající opěrné stěně uložen kluzně. Odolnost a stabilita stávající opěrné zdi nebude realizací parkovacího zakladače negativně ovlivněna ani ohrožena.*“
76. Soud také musí souhlasit se žalovaným, že fakt, že má dům na své fasádě nějaké praskliny (na což poukazují žalobci), ještě sám o sobě neznamená, že je staticky narušen. Z vyjádření osoby zúčastněné a z dokumentace plyne, že dům byl před zahájením správního řízení ve stavu přiměřeném jeho stáří a nedostatečné údržby. Soud tedy došel k závěru, že projektová dokumentace je kompletní a obsahuje i statické posouzení, které bylo navíc během odvolacího řízení stavebníkem upřesněno (mj. dodatečnými výkresy). V řízení tak došlo k dostatečnému posouzení mechanické odolnosti a stability stavby v rámci projektové dokumentace, která byla vypracována k tomu vyškoleným odborníkem.

Žalobní bod č. 6 – závazné stanovisko orgánu památkové péče

77. Žalobci tvrdí, že v opravném usnesení došlo k zásadní změně závazného stanoviska, které nemůže být opraveno podle § 156 odst. 1 správního řádu, jelikož nebyly naplněny podmínky tohoto ustanovení, konkrétně to, že by „nebyla způsobena újma některé z dotčených osob.“ Žalobci také namítají, že z prvostupňového rozhodnutí ani z předložených koordinačních výkresů není zřejmé, o kolik bude skutečně zvyšován hřeben střechy centrálního rizalitu.
78. Žalobní námitku neshledal soud důvodnou. K možnosti vydat opravné usnesení podle § 156 odst. 1 správního řádu v posuzovaném případě se soud vyjádřil už v bodu č. 65 tohoto rozsudku. Co se týče námítky, že není zřejmé, o kolik bude zvyšován hřeben střechy centrálního rizalitu, musí soud po prostudování správního spisu souhlasit s žalovaným, že z dokumentace je po jednoduchém početním úkonu jasné, o kolik se hřeben centrálního

rizalitu zvedá. Ve výkresu AS 07 (výkres s názvem „*půdorys-střecha/stávající stav*“), zhruba v jeho středu, je vyznačena hodnota stávajícího hřebene střechy (centrálního rizalitu). Konkrétně se jedná o hodnotu 18,280.

Ve výkresu AS 19 (výkres s názvem „*půdorys-střecha/návrh*“) je opět ve středu výkresu zaznamenána nová úroveň hřebene centrálního rizalitu (hodnota 20,230). Pokud provedeme jednoduchý početní úkon, tedy vypočítáme rozdíl těchto čísel, dojdeme k závěru, že hřeben střechy centrálního rizalitu bude zvyšován o 1,95 metru. Po prostudování projektové dokumentace z ní tedy zcela jasně vyplývá, o kolik bude skutečně zvyšován hřeben střechy centrálního rizalitu.

Žalobní bod č. 7 – nesprávné posouzení vlivů staveništní dopravy i dopravy v průběhu užívání

79. Žalobci namítají, že je v současnosti opěrná zeď v ulici Pod Závěrkou poškozena, a prvostupňové, ani napadené rozhodnutí neomezuje těžkou stavební dopravu v dané ulici. Omezení stanovené v dokumentu s názvem *Doplnění souhrnné technické zprávy – část Statika*, není dle žalobců promítnuto do závazných podmínek rozhodnutí ani do ostatních částí projektové dokumentace. Tvrzení, že k poškození opěrné zdi nemůže dojít, je v rozporu se zkušeností žalobců. Kromě toho žalobci tvrdí, že napadená rozhodnutí ani závazná stanoviska neposuzují reálnou bezpečnost a plynulost dopravy v ulici Pod Závěrkou po dobu výstavby, a že se správní orgán ve svém rozhodnutí o odvolání nevypořádal s námitkou, že při stavbě zakladačů může být omezena průchodnost schodů z ulice Pod Závěrkou do ulice Na Kovářce. Dále žalobci tvrdí, že rozhodnutí správního orgánu bagatelizuje nebo nevypořádává námitky žalobců týkající se nevhodnosti řešení parkovacích míst v podobě zakladače.
80. Žalobní námitka není důvodná. Těžká stavební doprava je v projektové dokumentaci omezena (konkrétně v revidované průvodní zprávě v oddílu A. 5 „*Členění stavby na objekty a technická a technologická zařízení*“). Konkrétně je zde napsáno, že „*Do ulice Pod Závěrkou budou vjíždět jen malé nákladní automobily do 6 t (pro odvoz sutí při demolici části oplocení z důvodu vytvoření vjezdu do zakladače, vstupu na pochozí lávky a dopravy materiálu pro vybudování zakladače a pochozí lávky)*“. Projektovou dokumentací se stavebník musí při stavbě řídit. Pokud jde o námitku žalobců, že napadená rozhodnutí ani závazná stanoviska neposuzují reálnou bezpečnost a plynulost dopravy v ulici Pod Závěrkou po dobu výstavby, je třeba říci, že bezpečností dopravy se standardně zabývá při posuzování záměru Policie České republiky, která vydává závazné stanovisko jakožto orgán státní správy ve věci bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Ze závazného stanoviska Policie České republiky ze dne 24. 11. 2016, č. j. KRPA-444271-1/ČJ-2016-0000DŽ, vyplývá, že v posuzované věci si Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor služby dopravní policie) prostudovalo projektovou dokumentaci a provedlo i místní šetření. Na základě toho došla Policie České republiky k závěru, že musí být při výstavbě záměru splněny určité standardní podmínky, které jsou v závazném stanovisku vymezeny (např. že v rozhledových trojúhelnících sjezdu nebude ani v budoucnu umístěna žádná pevná překážka včetně zeleně a sloupů o průměru větším než 15 cm). Kromě toho musí soud přisvědčit žalovanému, že není v jeho kompetenci jakýmkoliv způsobem omezovat dopravu, pokud to nevyplývá ze závazných stanovisek k tomu určených orgánů. Ze spisu přitom vyplývá, že omezení dopravy nebylo žádným závazným stanoviskem omezeno. Závazné stanovisko MHMP, Odboru dopravních agend ze dne 30. 9. 2016, mj. uvádí, že případné omezení provozu na pozemní komunikaci částečnou nebo úplnou uzavírkou musí být povoleno na základě § 24 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Podle § 24 odst. 2 tohoto zákona rozhoduje o uzavírce příslušný silniční

správní úřad, a to na základě žádosti osoby, v jejímž zájmu má dojít k uzavírce. Náležitosti této žádosti pak stanoví prováděcí předpis. Pokud tedy dojde stavebník k závěru, že pro účely výstavby je nutné omezit plynulost dopravy v ulici Pod Závěrkou, musí o uzavírku požádat příslušný silniční správní úřad, který musí takovou uzavírku povolit.

81. Stejně tak platí, že v případě, že bude nutné během stavby zakladače nutný zábor komunikace, půjde o zvláštní užívání pozemní komunikace podle § 25 zákona o pozemních komunikacích, a stavebník bude muset získat povolení příslušného silničního správního úřadu vydaného s předchozím souhlasem vlastníka dotčené pozemní komunikace, a pokud by mohlo zvláštní užívání ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, i se souhlasem Policie České republiky. Toto povolení musí být vydáno na dobu určitou a v rozhodnutí jsou stanovovány podmínky tohoto zvláštního užívání. Lze tedy přisvědčit žalovanému, že v případě, že zvláštní zábor bude potřeba, stanoví podmínky pro bezpečný průchod na schodiště příslušný silniční správní úřad.
82. Pokud jde o námitku žalobců, že v napadeném rozhodnutí jsou bagatelizovány nebo nevypořádávány námitky žalobců týkající se nevhodnosti řešení parkovacích míst v podobě zakladače, došel soud k názoru, že ani tato námitka není důvodná. Správní orgán se otázky parkovacího zakladače stručně věnoval na str. 7 rozhodnutí o odvolání. I vzhledem k tomu, že z odvolání žalobců nebylo jasné, zda se vůbec jedná o odvolací námitku (text byl připojen až za odvolání, tj. po podpisech žalobců a uvozen větou „navíc připomínáme, že...“) došel soud k závěru, že vypořádání správním orgánem bylo dostatečné.

Žalobní bod č. 8 – rozpory v projektové dokumentaci (označení pater)

83. Žalobci tvrdí, že předložená projektová dokumentace je vnitřně rozporná v označení jednotlivých podlaží, přičemž posouzení počtu podlaží je zásadní např. s ohledem na územní plán nebo povinnost vybudovat výtahy pro stavby vyšší než 5 nadzemních pater.
84. Žalobní námitka není důvodná. Po prostudování spisu došel soud k názoru, že z projektové dokumentace je jasné, která podlaží zůstanou nezměněna a která budou nově vystavěna. Rušit rozhodnutí kvůli drobným nepřesnostem, které vyvstaly z důvodu, že je dům umístěn v prudkém svahu, by bylo dle názoru soudu přepjatým formalismem, který je judikaturou Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu považován za nepřipustný. Na jednotlivých výkresech projektové dokumentace jsou výškové kóty změněny až od čtvrtého nadzemního podlaží a je tedy jasné, jaká podlaží budou nově vystavěna. Kromě toho musí soud přisvědčit žalovanému i v názoru, že podle § 28 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, se výtahy musí zřizovat pouze u novostaveb bytových domů (v úrovni patého a vyššího nadzemního podlaží), přičemž posuzovaný záměr novostavbou není. Nadto není soudu zřejmé, jak okolnost, že v zamýšlené stavbě nebude vybudován výtah, zasahuje do práv a právem chráněných zájmů žalobců.

Žalobní bod č. 9 – rozpory v projektové dokumentaci (oplocení)

85. Žalobci dále tvrdí, že je předložená projektová dokumentace neúplná a vnitřně rozporná v otázce stavebních úprav oplocení.
86. Ani tuto žalobní námitku nemohl soud posoudit jako důvodnou. Po prostudování spisu (konkrétně výkresové části dokumentace) zastává soud názor, že z projektové dokumentace jednoznačně vyplývá, že oplocení bude uvedeno do původního stavu v těch místech, kde není nijak měněno. Skutečnost, že vzhledem ke stavebním úpravám budou

v určitých částech oplocení vytvořeny nové branky a brána, vyplývá ze samotné podstaty věci a i z projektové dokumentace. Soud proto s odkazem na námitku žaloby neshledal projektovou dokumentaci ani neúplnou, ani vnitřně rozpornou.

Žalobní bod č. 10 – hluk v průběhu výstavby

87. Žalobci namítají, že protihluková opatření nejsou závazně zakotvena v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ani napadeného rozhodnutí odvolacího orgánu.
88. V rozhodnutí stavebního úřadu, kterým bylo vydáno stavební povolení, jsou v bodě 14 písm. f) výroku II uvedeny požadavky závazného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy (závazné stanovisko č. j. HSHMP 12758/2017 ze dne 14. 3. 2017), podle kterého musí stavebník zabezpečit, že v průběhu realizace stavby hluk během stavební činnosti v době od 7:00 do 21:00 hodin nebude překračovat hygienický limit hluku v $L_{Aeq,T} = 65$ dB ve venkovním chráněném prostoru okolních staveb. Kromě toho před vydáním kolaudačního souhlasu má být doloženo protokolem z měření, že hlučnost způsobená provozem stacionárních zdrojů (mj. klimatizační jednotky či chlazení) nepřekračuje v nejbližších vnitřních chráněných prostorách stavby hygienický limit $L_{Amax} = 40$ dB v denní a 30 dB v noční době. Ve venkovním chráněném prostoru stavby nesmí být z provozu stacionárních zdrojů překročen hygienický limit $L_{Aeq} = 50$ dN v denní a 40 dB v noční době. Žádná další protihluková opatření Hygienická stanice hl. m. Prahy ve svém stanovisku nevyžadovala. V odůvodnění stavebního povolení je pak znovu uvedeno, že požadavky vyplývající z citovaného kladného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy byly zpracovány do podmínky č. 14 bod f) výroku II. Závazné stanovisko týkající se hluku je tak závazně zakotveno v prvostupňovém rozhodnutí. Námitka není důvodná.
89. Kromě toho soud připomíná, že obecně jsou hlukové limity zakotveny i v právních předpisech (konkrétně v zákoně č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, a v souvislosti s tím i v § 11 a 12 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací), jak ostatně ve svém závazném stanovisku uvádí i Hygienická stanice hl. m. Prahy.

Žalobní bod č. 11 – stanovisko Odboru územního rozvoje vychází z věcně nesprávných informací

90. Žalobci namítají nesoulad mezi vydaným prvostupňovým rozhodnutím a „stanoviskem“ Odboru územního rozvoje MHMP ze dne 5. 10. 2016 vydaného pod označením MHMP 1741042/02016 (zmíněného již u žalobního bodu č. 4) s tím, že prvostupňové rozhodnutí mluví o tom, stavební úřad povoluje dvě lávky s připojením na pozemní komunikaci, zatímco Odbor územního rozvoje zmiňuje, že se „stavba nepřipojuje na pozemní komunikaci“.
91. Žalobní námitka není důvodná. Již při vypořádání se čtvrtým žalobním bodem zdejší soud zmínil, že se nejednalo o závazné stanovisko, nýbrž pouze o vyjádření správního orgánu, které bylo posléze znovu potvrzeno na výzvu odvolacího správního orgánu novým vyjádřením ze dne 18. 6. 2019, č. j. MHMP 1183269/2019. Nepřesnost, kterou popisují žalobci, nevnímá soud za natolik zásadní, aby mohla vést ke zrušení rozhodnutí prvostupňového či odvolacího orgánu pro jejich nezákonnost nebo pro vadu řízení. Kromě toho lze přisvědčit žalovanému i v názoru, že posouzení souladu záměru s územním plánem bylo v kompetenci stavebního úřadu (a nikoliv v kompetenci Odboru územního rozvoje, který dané vyjádření vydalo). Od 1. 1. 2018 je sice účinná novela stavebního

zákona č. 225/2017 Sb., podle kterého vyhodnocuje soulad stavby s územním plánem úřad územního plánování (a nikoliv stavební úřad), který v této věci vydává závazné stanovisko, avšak zároveň je - podle přechodného ustanovení novely (čl. XLVIII) - nutné dokončit správní řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti daného zákona podle dosavadních právních předpisů (jak je tomu i v posuzovaném případě, kde bylo řízení zahájeno už v roce 2016).

Žalobní bod č. 12 – neodůvodněné upuštění od ústního jednání

92. Žalobci namítají, že upuštění od ústního jednání nebylo dostatečně zdůvodněno, a že ústní jednání spojené s místním šetřením bylo vzhledem k specifiku lokality podstatné. K tomu soud poukazuje na to, že podle § 94a odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění zákona č. 225/2017 Sb., může stavební úřad upustit od ústního jednání, „*jsou-li mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru.*“
93. Žalobní námitka není důvodná. Úřad Městské části Praha 5, odbor Stavební úřad jakožto správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že od ústního jednání upouští, a zároveň uvedl i to, z jakého důvodu tak činí („*Jelikož jsou stavebnímu úřadu dobře známy poměry v území, neboť stavební úřad zná oblast katastrálního území Smíchov ze své rozhodovací činnosti, a žádost poskytovala dostatečný podklad pro posouzení záměru, stavební úřad v souladu s ustanovením § 94a odst. 2 stavebního zákona upustil od ústního jednání a účastníky řízení použil...*“). Podle názoru soudu byla tímto postupem správního orgánu beze zbytku naplněna hypotéza právní normy obsažená v ustanovení § 94a odst. 2 stavebního zákona. K závěru o neodůvodněnosti této námitky došel soud také vzhledem k charakteru záměru (mj. se nejedná o novou stavbu v území). Podrobnější odůvodnění správního orgánu by jistě připadalo v úvahu v případě konstrukčně a technologicky komplikovaných staveb, nebo u staveb, u kterých lze předpokládat významnější dopady na životní prostředí. To však dle názoru soudu není posuzovaný případ a odůvodnění u upuštění od ústního jednání ze strany správních orgánů obou stupňů tak odpovídalo charakteru daného záměru.

Žalobní bod č. 13 – záměr nerespektuje stabilizované území dle územního plánu

94. Žalobci tvrdí, že záměr nelze podle územního plánu umístit do stabilizovaného území. Podle žalobců rozhodnutí nezdůvodňuje, jak jsou splněny podmínky pro zcela výjimečné umístění příliš rozměrné stavby do stabilizovaného území a umísťovaná stavba nerespektuje koeficient zeleně obvyklý v dotčeném území, výšku, odstupové vzdálenosti ani velikost hrubé podlažní plochy a zastavěnosti vzhledem k dotčenému pozemku. Žalobci také tvrdí, že stavba nerespektuje stávající urbanistickou strukturu, která bude záměrem poškozena.
95. Žalobní námitka není důvodná. Podle Územního plánu hl. m. Prahy schváleného usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 10/05 ze dne 9. 9. 1999, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2000, včetně relevantních změn, se posuzovaný záměr nachází v zastavitelném území v ploše s funkčním využitím OB-čistě obytné, tj. jedná se o plochu pro bydlení, v území stabilizovaném. Ve stabilizovaném území není stanovena míra využití území, avšak z hlediska limitů rozvoje tohoto území je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Podle územního plánu (ve znění opatření obecné povahy č. 55/2018) spadá daný záměr do kategorie převyšovaných staveb (na tomto hodnocení se shodl žalovaný i žalobce), jejichž definice je uvedena v oddíle 15, bodu 35 územního plánu hl. m. Prahy. Podle tohoto

ustanovení je převýšenou stavbou taková stavba, která překračuje výškovou hladinu dané lokality, avšak její relativní výška nepřesahuje 40 m. Podle bodu 7b) výškové regulace odst. 4 změny Z2832/00 musí převýšené stavby vyhovět následujícím podmínkám: „a) *Neovlivní negativně panorama města ani pohledově exponovaná území, podtrhnou hierarchii městské struktury v širším kontextu; prověření bude doloženo postupem uvedeným v pododdílu 7a) odst. /14) písm. c). b) Budou v souladu s celoměstskou urbanistickou koncepcí uvedenou v oddílu 2, zejména odstavce (2)-(7), c) Budou zapojeny do stávající struktury a urbanistické kompozice dané lokality, budou pro ni přínosem a vytvoří zde nové hodnoty.* Záměr tak musí být v souladu s charakterem území, přičemž se musí přihlídnout k stávající urbanistické struktuře a stávajícím hodnotám výškové hladiny, která je uvedena v Územně analytických podkladech.

96. Praha je dle Územně analytických podkladů tvořena třemi prstenci: 1) středem města, 2) prstencem zahradního města a heterogenní zástavby a 3) modernistickým městem. Lokalita, o kterou se v dané věci jedná, se dle těchto Územně analytických podkladů nachází v oblasti „zahradní město“. Zahradní město se vyznačuje tím, že se jedná o zástavbu, která vznikala převážně v první polovině 20. století. Žalovaný i prvostupňový správní orgán došel po posouzení k závěru, že daný záměr je v souladu s charakterem území „zahradní město“, jelikož „*charakter domu, včetně jeho okolního prostředí zůstává zachován*“. Jako podklad pro posouzení souladu s urbanistickou strukturou posloužil stavebnímu úřadu zákres návrhu do digitálního modelu města (včetně simulace pohledu z oken sousední nemovitosti).
97. Byť je především žalobou napadené rozhodnutí v otázce odůvodnění námitky strohé, je podle názoru soudu ve spojení rozhodnutí stavebního úřadu i odvolacího orgánu (které tvoří jeden funkční celek) dostatečně patrné, proč je možné takto převýšenou stavbu do stabilizovaného území umístit. Konkrétně v rozhodnutí stavebního úřadu je posouzení provedeno na straně 16 odůvodnění, v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný na stranách 7 až 9 uvádí, že dotčený orgán v oblasti památkové ochrany prověřil podmínku, že stavba negativně neovlivní panorama města. Jednalo se o závazné stanovisko Odboru památkové péče MHMP ze dne 22. 11. 2016, č. j. MHMP 2095945/2016, přičemž tento správní orgán vydal závazné stanovisko bez jakýchkoliv podmínek. Ze spisu vyplývá, že si Odbor památkové péče vyžádal písemné vyjádření Národního památkového ústavu, které bylo vydáno taktéž bez jakýchkoliv podmínek. Kromě toho byl projektantem vypracován zákres do digitálního modelu města (včetně simulace pohledu z oken sousední nemovitosti), jak požaduje výše uvedený bod 7b) výškové regulace odst. 4 změny územního plánu hl. m. Prahy č. Z2832/00
98. Kromě toho ze správního spisu vyplynulo, že Odbor územního rozvoje MHMP vydal dne 5. 10. 2016 vyjádření, podle kterého je daný záměr v souladu s platným územním plánem hl. m. Prahy. Jak již bylo uvedeno v tomto rozsudku výše, posouzení souladu s územním plánem bylo ale v době vydání rozhodnutí plně v kompetenci stavebního úřadu. To ostatně stavební úřad udělal na straně 16 prvostupňového rozhodnutí. V odvolacím rozhodnutí se souladem s územním plánem zabýval na straně 6, kde uvedl, že „*Záměr navrhuje zvýšení úrovně hlavní římsy v jižní části z cca 11 m od terénu na cca 15,2 m s lokálním zvýšením až 16,5 m. Vzhledem k tomu, že délka jižní uliční fasády dosahuje 31, mohlo by být toto zvýšení na jihu přijatelné, protože se stále jedná o stavbu středního měřítka.*“
99. Je také třeba přisvědčit žalovanému, že ve stabilizovaném území nejsou, na rozdíl např. od transformačních a rozvojových území, stanoveny pevné koeficienty zeleně, hrubé podlažní

plochy nebo zastavěnosti. Námitka žalobců, že umísťovaná stavba nerespektuje tyto „koeficienty obvyklé v dotčeném území“ je tedy nepodložená a proto i důvodná, jelikož zákon ani územní plán hl. m. Prahy tyto koeficienty nikde nestanovuje.

Žalobní bod č. 14 – pohoda bydlení

100. Žalobci tvrdí, že umísťovaná stavba je nešetrná k jejich zájmům z důvodu narušení pohody bydlení. Napadené rozhodnutí se dle žalobců nedostatečně vypořádalo s námitkou ohledně pohody bydlení.
101. Žalobní námitka není důvodná. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8As 27/2012 - 113, náleží mezi jednotlivé činitele ovlivňující pohodu bydlení (kvalitu prostředí) také „*podstatné snížení odstupové vzdálenosti mezi budovami, úbytek oblohové složky, omezení výhledu, a tedy i míra oslunění a osvětlení bytu, a narušení soukromí*“. Dále v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Správní orgán při posuzování, zda mohlo dojít k narušení pohody bydlení, musí přihlížet i ke konkrétním zvláštnostem lokality*.“ V rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, Nejvyšší správní soud uvedl, že určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, přičemž po vlastních okolních staveb je „*spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, pokud je to přiměřené poměrům a nevybočuje v podstatné míře od obecně požadovaných standardů na bydlení s přihlédnutím ke konkrétním zvláštnostem lokality*.“
102. Po prostudování všech podkladů došel soud k závěru, že výstavbou záměru nedojde k podstatnému narušení pohody bydlení žalobců. Záměrem má dojít o zvýšení celé stavby přibližně o dva metry, přičemž dům žalobců je od záměru vzdálen asi devatenáct metrů. Z projektové dokumentace (a digitálního modelu) přitom vyplývá, že výhled žalobců bude ovlivněn jen nepatrně. Je tomu tak především proto, že se v lokalitě nachází prudký svah.
103. Co se týče míry oslunění a osvětlení, je ze studie zastínění patrné, že k ovlivnění domu žalobců nedojde vzhledem ke specifiku dané lokality spočívající v prudkém svahu v místě výstavby záměru. Zároveň nedojde ani ke snížení odstupové vzdálenosti mezi domy (posuzovaný záměr je rekonstrukcí, přičemž dojde k přistavění jednoho patra).
104. Soud nemá ani za to, že by v rozhodnutí žalovaný námitky žalobců týkající se pohody bydlení jejich námitky bagatelizoval. Například na straně 7 napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí: „*Obecně platí, že každá stavba určitým způsobem naruší rovnováhu v okolí, záměr se řešením otázek dopravy při výstavbě zabývá. Otázky hluku jsou spekulativní, každá stavba by měla splňovat zákonné limity, pokud ne, existují možnosti řešení. Otázka výhledu není v zákoně upravena, s ohledem na umístění ve svahu k výraznému omezení výhledu nedojde. (...) Důvodnou by však mohla být poznámka o omezení průchodu schodů a možnosti narušení stability svahu. (...) doložil projektant v rámci odvolacího řízení podrobnější výkresy a posouzení, že realizace parkovacího zakladače stability stávající opěrné zdi nenaruší*.“ Soud má tedy za to, že správní orgány přihlížely při posuzování pohody bydlení ke zvláštnostem dané lokality (např. již několikrát zmíněný prudký svah). Kromě toho je třeba znovu zdůraznit, že se nejedná o novou stavbu, ale „pouze“ o rekonstrukci již stávající stavby. I z těchto okolností je dle soudu patrné, že pohoda žalobců nebude posuzovaným záměrem podstatně narušena. Je jasné, že během výstavby bude např. docházet k hluku plynoucí ze stavební činnosti. Ostatně i výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvádí, že každá stavba z podstaty věci znamená snížení pohody bydlení po dobu výstavby. Dle soudu je

spravedlivé požadovat, aby toto zatížení žalobci snášeli, vzhledem k tomu, že nebude vybočovat v podstatné míře od obecně požadovaných standardů na bydlení. To je ostatně zaručeno závaznými stanovisky vydanými dotčenými orgány, jejichž podmínky jsou zakotveny v napadeném rozhodnutí (např. podmínky Hygienické stanice hl. m. Prahy týkající se hluku při stavební činnosti nebo podmínky MHMP odboru dopravních agend, podle kterého je nutné při provádění stavby zachovat přístup k přilehlým objektům). Tyto podmínky je přitom stavebník povinen během výstavby dodržet.

Závěr a náklady řízení

105. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že podaná žaloba není důvodná a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
106. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nebyli ve věci úspěšní, a tudíž jim právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému správnímu orgánu, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
107. Pokud jde o náklady řízení osoby zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze jí dal možnost uplatnit v probíhajícím řízení její práva.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. července 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

Mgr. Marek B e d ř i c h v. r.
předseda senátu